

Славчо се зае отъ сърце за тая работа и много скоро се научи да пише хубаво и бързо. Когато порастна, писалката започна да играе въ ржцетѣ му, както иглата играеше въ прѣститѣ на майка му. Тогава той си припомни за магьосника и трѣгна да го намѣри. Искаше да му се похвали, какъ знае вече да пише.

Казватъ, че Славчо намѣрилъ магьосника, и той го научилъ, какъ да разбира езика на птицитѣ.

Следъ дълго ходене по чужбина, Славчо се върна въ родния си край. Той знаеше вече да пише и да пѣе хубави пѣсни. Хората, които го слушаха, плѣскаха съ ржце и казваха: „Тия пѣсни ти трѣбва да си научилъ отъ птичкитѣ небесни!“

Димитъръ Шишмановъ.

ВРАБЧО И ВРАНКА.

— Кжде, Врабчо, въ друме кално?
Защо църкашъ така жално?

— Снощи, вранке, пазарихъ се,
Ратай черенъ азъ главихъ се —
Денемъ, ношемъ самъ да пазя
Никой въ ниви да не влазя.
Ще ми дадатъ за зимъска
Трошичкитѣ, шо се прѣскаатъ,
Легло топло изъ тавани,
Аба, гаши изподрани. . .
Сбогомъ, сбогомъ, скжпа Врано,
Бързамъ, докато е рано. . .

— Сбогомъ, Врабчо гурбетчио!
Чакай китка да ти свия.

Н. Моневъ.